

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה, יהודה בן שרה.
 להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "ויצא"

להחזיר יהודי אבוד לאבינו שבשמיים

באחד הימים שלח הבעל שם טוב קבוצה מתלמידיו לשליחות חשובה בעיר רחוקה. כשהגיעו התלמידים לאותה עיר, נכנסו לדרוש בשלומו של רב העיר. הם אומנם לא הכירו אותו באופן אישי אך שמעו כי הוא רוחש כבוד והערצה גדולה לרבם – הבעל שם טוב. תוך כדי שיחה איתו, השמיע להם רב העיר, דברים נלהבים על ערך וגדולתה של הנשמה היהודית. משום מה, דבריו של הרב נשמעו להם מוכרים אך הם לא הבינו מהיכן דבריו מוכרים להם, מתי הם כבר שמעו את אותם מילים. שהם עמדו להיפרד מהרב, פנה אליהם הרב ואמר "שמתי לב כי הדברים שהשמעתי באוזניכם ערבו לכם מאוד אך היו לכם מבטי התפעלות". השיבו התלמידים "כל מילה בסלע, אך נדמה לנו ששמענו פעם את המילים האלה בדיוק מילה במילה. אך איננו זוכרים מהיכן ומתי". הרב חיך לעברם ואמר "אכן זכרוכם איננו מוטעה, הוא החל לספר להם מעשה שהתרחש לפני מספר שנים :

"היה זה ביום חמישי בערב, בדרך כלל נהג הבעל שם טוב לנצל את הלילה הזה ללימוד תורה. לכן כשהודיע לתלמידיו על כוונתו לצאת לנסיעה באותו הלילה, הדבר עורר תמיהה בקרב תלמידיו. לא חלפה שעה והבעל שם טוב היה בכרכרה מלווה בתלמידיו. "הנח למושכות ותן לסוסים לעשות את דרכם" הורה הבעל שם טוב לעגלון הגוי. כך בעצם היה הבעל שם טוב עושה את מסעותיו להציל יהודים מאיזה צרה או מדרכם הרעה ולהשיבם לה'. כל פעם לאן שה' היה מכונן אותו. וכך הסוסים דהרו ודהרו עד שעצרו בפתאומיות בלי שום מעשה מצד הבעל שם טוב. "תפילת שחרית ונמשיך" אמר הרב לתלמידיו. הם התפללו ולאחר שעה קלה המשיכו בנסיעתם. השבת היתה בפתח, הם לאט לאט התקרבו לכפר נידח, הם היו בטוחים ששם הם ישהו בשבת. אך להפתעתם הבעל שם טוב הורה לעגלון להמשיך ולא לעצור את הסוסים, וכך הסוסים המשיכו והתרחקו קצת מהכפר עד שהגיעו לישוב קטן סמוך לכפר זה. ניכר היה על הישוב הזה שאין בו יהודים. הסוסים דהרו עד שהגיעו לבית ישן ורועע ונעצרו. מתוך הבית יצא יהודי כפוף קומה בעל פנים מבוהלות "אינכם יודעים לאיזה מקום נקלעתם" אמר לבעל שם טוב ותלמידיו. "בישוב זה מתגוררים אך ורק סטודנטים באקדמיה המחוזית. אסור לכף רגל יהודית לדרוך במקום הזה. רק אני ועוד כמה יהודים המשרתים את אנשי הישוב הורשנו לגור כאן באישור מיוחד. הסתלקו מכאן במהירות שאם לא כן, ישלחו בכם הסטודנטים את ידם הרעה כפי שעשו ליהודים הקודמים שנקלעו לכאן בטעות." אך הוא לא ידע שהבעל שם טוב התכוון להגיע לאותו ישוב, ולכן הבעל שם טוב לא התרגש מדבריו, הוא סימן לתלמידיו לרדת מהכרכרה. ולקחת את חפציהם. "אל דאגה, אנו לא פוחדים מאיש" אמר הבעל שם טוב ליהודי, "כאן בביתך נשבות בשבת, ולא יאונה רע לך ולנו". הרגיע הבעל שם טוב את אותו יהודי. ממראה האורח ומסגנון דבריו הבין היהודי כי אין מדובר באדם פשוט כלל ועיקר. בסופו של דבר הוא הסכים להכניסם לביתו. הבעל שם טוב ותלמידיו ואותו יהודי, אספו להם מניין לתפילת השבת. הבעל שם טוב ניגש להתפלל מנחה בהתלהבות גדולה עד שאפילו תלמידיו שהיו רגילים לראותו מתפלל היה נראה להם הדבר מוזר כי הבעל שם טוב היה נלהב יתר על המידה. לא

העלון מוקדש לעילוי נשמת : אורלי בת סעידה, חנה בת נוריה, הרבנית הדסה אבישג רבקה יסכה בת אביבה מרים, הרבנית סמדר רבקה בת ימנה, רחל שירה בת תמו, ג'אנט סבירסה בת מנענע, הרב יחזקאל ברלנד בן חיים, שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, בנימין בן אסתר, חי בן ירדנה, חיים בן עיישה, אליהו בן מרים, חנניה בן אסתר.

עבר זמן קצר ולתוך בית הכנסת התפרצה כנופיה אכזרית של סטודנטים. בידיהם היו אלות וסכינים ובעיניהם היתה אכזריות. התלמידים נלחצו טיפה, בעל הבית (אותו יהודי) החל לפחד ולרעוד כולו, הוא לא רצה לדמיין מה יקרה כשיגלו שהאורח המוזר ותלמידיו מתארחים אצלו בבית. אבל לפתע פתאום, כאשר הסטודנטים שמעו את קולו של הבעל שם טוב הם נעצרו, הם לא היו מסוגלים לזוז ממקומם. הם הסתובבו והסתלקו מבית הכנסת. לאחר זמן קצר, הגיע הפרופסור הגדול של האקדמיה, הוא היה אדם ידוע שונא ישראל, בעל הבית היהודי ראה אותו ונחרד ונבהל עוד יותר, הוא דמיין מה יקרה לו שהפרופסור ישאל מי מארח את אותו אורח מוזר. אך הפרופסור לא זז, הוא גם לא דיבר, הוא פשוט עמד בצד והקשיב לקולו של החזן (הבעל שם טוב). בסיום התפילה, ניגש הפרופסור הגדול לאותו בעל הבית שאירח את הבעל שם טוב ושאל אותו "מתי האורח שלך מתפלל שוב?" המארח היהודי השיב שעוד שעה קלה יש תפילת ערבית של שבת. לאחר שעה קלה חזר הפרופסור לבית הכנסת, הבעל שם טוב היה באמצע קבלת שבת, גם הפעם הבעל שם טוב התפלל בדביקות ובהתלהבות עצומה, לאחר התפילה הוא שר "שלום עליכם" בשמחה וקידש על היין. בשעת הסעודה דיבר באוזני תלמידיו ובעל הבית על קדושתה של הנשמה היהודית. וכיצד היא יורדת לעולם הזה ומתלבשת בגוף וחיה 70/80 שנה וכל זאת כדי למלא את רצון ה'. "לעיתים קרובות מתמצה שליחות זו בעשיית טובה אחת ליהודי אם בגשמיות או ברוחניות. רק משום כך כדאי היה לנשמה לרדת מהעולם העליון אל העולם הנמוך הזה. רק בשביל לעשות טובה אחת ליהודי." סיים הבעל שם טוב את דבריו בסעודה. תלמידיו שמעו את הדברים, גם בעל הבית שמע את דבריו של הבעל שם טוב, אך גם הפרופסור שעמד בצד שמע את הדברים. כולם היו בטוחים שהפרופסור לא מבין את הדברים, אך הם לא ידעו שהפרופסור היה מלומד בכל השפות והבין היטב מה שהבעל שם טוב אמר להם. למחרת בבוקר תפילת שחרית, כולם התייצבו למניין, אך לא פחות ולא יותר גם הפרופסור היה עמד בצד ושמע את הבעל שם טוב מתפלל. הוא נשאר גם לשמוע את דברי התורה של הבעל שם טוב בסעודת השבת. גם הפעם דיבר הבעל שם טוב בשבחו של היהודי, הוא סיפר סיפורי חז"ל על העם היהודי והכניס דברי אמונה בקרב תלמידיו ובעל הבית. הפרופסור היה מרותק לסיפורים שיצאו מגרונו של הבעל שם טוב. הוא לא היה יכול לזוז ממקומו. בסיום הסעודה ודברי התורה יצא הפרופסור ללא אומר דברים. הדבר חזר על עצמו גם במנחה, גם בסעודה שלישית, הפעם נותר הפרופסור בבית ולא יצא, עד ערבית של מוצאי שבת וההבדלה. לאחר ההבדלה, מיד בצאת השבת, הורה הבעל שם טוב לעגלון להכין את הסוסים. הוא ותלמידיו הודו למארח שאירח אותם ונפרדו ממנו לשלום. הסוסים דהרו להם ובנתיים תלמידי הבעל שם טוב עדיין היו המומים מהמתרחש באותה שבת. הם לא הבינו מדוע הבעל שם טוב הגיע לישוב הזה, מדוע הוא היה במצב רוח מרומם, מדוע הפרופסור ששנא יהודים הגיע לשמוע את הבעל שם טוב, המון שאלות היו להם. לפתע פתאום הבעל שם טוב הסתובב אליהם כאילו קרא את מחשבותם "אתם וודאי תמהים על מטרת נסיעתנו לאותו ישוב". שאל הבעל שם טוב את תלמידיו. "יום יבוא ואתם תבינו". כך סיים רב העיר לספר את המעשה לתלמידיו הבעל שם טוב. והזכיר להם מהיכן ואיפה שמעו את המילים על נשמתו של היהודי. הם הבינו מהיכן שמעו את השיעור שהבעל שם טוב מסר להם באותו ישוב מוזר, וגם רב העיר השמיע באוזניהם את אותם מילים. אך הם לא הבינו מיהו אותו רב העיר, הרי הוא לא היה איתם בישוב המוזר. לפתע פתאום חייך רב העיר לתלמידי הבעל שם טוב ואמר "אתם מדמיינים את פניי ללא זקן? ובכן אני הוא אותו פרופסור שעקב כל השבת אחרי הרב שלכם הבעל שם

טוב הקדוש." הרב סיפר להם כי בצעירותו נותק מהיהדות, אולם הבעל שם טוב הצליח לעורר בליבו רגשות חרטה ותשובה והוא החליט לשוב למוטב לדרך ה'. הוא החליט להקדיש את חייו לתורה עד שנהפך לרב העיר. אז הבינו כולם את מטרת הנסיעה של רבם הקדוש – להחזיר יהודי אבוד לאבינו שבשמיים.

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" – ומהו לשון ויצא? הרי ברור שאם הולך לחרנה אז הוא יוצא מן העיר. אז מדוע רשום ויצא? מפרש רש"י: ויצא מורה לך שיציאת הצדיק מהמקום עושה רושם. ואם כך, נשאל שאלה חזקה, מדוע על אברהם אבינו לא נאמר "ויצא" למה רק על יעקב נאמר ויצא? הרי גם אברהם צדיק. עונה על כך החתם סופר: ליעקב היה את יצחק ורבקה שהרגישו בחסרון הצדיק ולכן יציאתו עשתה רושם, אך אברהם אבינו אין יציאתו עשתה רושם, כיוון שהקהילה שלו באותה המקום היו עובדי עבודה זרה לכן לא עשתה יציאתו רושם אצל הרשעים הללו. אך יש עוד תירוץ יפה, שאם היו אומרים על אברהם שיציאת הצדיק עושה רושם, היו אומרים האנשים שהסיבה שאברהם חסר רק בגלל הכנסת האורחים והאוכל והשתייה, וכן ביצחק היו אומרים שחסר בגלל שהיו לו בארות ועבדים שהיו מרגישים חסרון ביציאתו היו תולים זאת בנכסיו הרבים, אך ביעקב אפשר להגיד שיציאת הצדיק עושה רושם ומדוע? כי יעקב איש תם יושב אוהלים אין במה לתלות חסרונו אלא בלימוד התורה שלו. לכן רק ביעקב רשום שיציאתו עושה רושם שלכולם לא יהיה ספק שהרושם החסר בעזיבת יעקב היא רק התורה שלו.

רואים יסוד גדול בפרשת השבוע, יעקב לוקח אבן ושם את האבן מראשותיו, כלומר יעקב מגן על הראש עם האבן. ומדוע כך? מפני שחשש מחיות רעות. ועל זה נשאל שתי שאלות: שאלה ראשונה, למה פוחד יעקב מחיות רעות? ושאלה שניה, מדוע דווקא שם את האבן מראשותיו, שיגן על הגוף מהחיות ולמה דווקא על הראש הוא מגן? אז מסביר הרב הגאון רבי יאשיהו יוסף פינטו, חיות רעות באות לעולם בעוון שבועת שווא. מי שמבטל שבועה מביא חיות רעות לעולם. ומי הפר את השבועה? יעקב ועשיו עשו שבועה שעשיו מוכר ליעקב את הבכורה. אך מתי שיעקב גנב את הברכות לעשיו אז עשיו התעצבן כעס ואמר שגם את הברכות וגם את הבכורה גנב לי יעקב. לכן ביטל בזה את השבועה לתת לו את הבכורה ואז חיות רעות באות לעולם מפני שבועת שווא, זה החיות הרעות שפחד מהם יעקב אבינו, ולשאלה השניה, מדוע דווקא מגן על הראש? כי הכל מתחיל מהראש, מהמחשבות. אם האדם יגן על הראש על המחשבות, היצר הרע לא יוכל לפגוע בו. היצר הרע מתחיל במחשבות, ואז אחרי שהיצר הרע נותן לאדם מחשבות רעות ודמיונות האדם חוטא נופל ומתפתה ליצר הרע. ולכן נאמר "הרהורי עבירה קשים מעבירה" כי המחשבה לא מוגבלת, האדם יכול לחטוא עם מחשבותיו ולהגיע איתם רחוק, וגם במחשבה זה אותיות בשמחה, שהאדם שמחשבותיו טובות הוא שמח, שמחשבותיו לא טובות הוא לא שמח, לכן היצר הרע כל פעם מנסה לתת לבנאדם ייאוש ומחשבות לא טובות כי כך יוכל להפילו בעוד עבירות קשות וחמורות. ו"הרהורי עבירה קשים מעבירה" ראשי תיבות "מעקה" שצריך האדם לשים מעקה בגג, והראש הוא הגג של האדם, לכן ישתדל כל אחד לשים מעקה למחשבותיו, ישתדל לא לחשוב מחשבות לא טובות ובזה ינצל מהיצר הרע.

בפרשה מוזכר עניין הסולם של יעקב. וסולם אומר הבן איש חי בגימטריה ממון. ומדוע באמת סולם בגימטריה ממון (כסף) מה זה בא לרמוז לנו? הסולם מרמז לנו על החיים עצמם. יש אדם שהוא נמצא בתחתית הסולם בתחתית, הפרנסה לא טובה, אך ברגע אחד

ה' יכול להפוך את הסולם והוא נהפך להיות במדרגה העליונה. אותו דבר להפך, אדם שנמצא בסולם במדרגה הכי עליונה, לפתע ה' רק מחליט והוא יכול לרדת למטה למטה מנכסיו, להיות בתחתית. לכן הממון גימטריה סולם לרמז לנו לא להתגאות או להפך, לא להיות עצוב ולא להתייאש כי ברגע אחד הכל יכול להתהפך לטובה. כמו יוסף הצדיק, מהבור בתחתית, בשפל, נהפך ברגע אחד, להיות שליט על ארץ מצרים שעל פיו מחליטים הכל והוא מנהל את הכלכלה של ארץ מצרים.

"עולים ויורדים בו" – בו גימטריה 8. לרמז לנו על חנוכה, החג שמתקרב. עולים מרמז לשיטת בית הילל – מוסיף והולך שכל יום מדליקים עוד נר, ויורדים מרמז על בית שמאי – שאמרו שצריך להדליק כל יום נר פחות. להלכה נפסק כל יום הולך ומוסיף נר כבית הילל. ומדוע? כי מוסיפים בקודש ולא מורידים בקודש.

"ועיני לאה רכות" - לאה היתה שומעת בני אדם שהיו אומרים שני בנים יש לרבקה (יעקב ועשיו) שתי בנות יש ללבן (לאה ורחל) גדולה לגדול (לאה לעשיו) וקטנה לקטן (רחל ליעקב). והיתה יושבת על פרשת דרכים ושואלת גדול מה מעשיו? היו עונים לה איש רע הוא. קטן מה מעשיו? עונים לה איש תם יושב אהלים. והיתה בוכה עד שנשרו ריסי עיניה. ובכוח הבכיות זכתה לאה לבטל את רוע הגזירה ובמקום להתחתן עם עשיו היא התחתנה עם יעקב. וצריך להסביר פה כמה דברים, אם בשמיים נגזר "הבכור ללאה" איך שינתה זאת? אז בזכות הדמעות של לאה והתפילות שינתה את המשמעות של המשפט "הבכור ללאה" אם בהתחלה הכוונה במילה בכור היתה לעשיו- שהוא כלומר יהיה ללאה. אז בזכות התפילות והבכי המילה בכור שונתה ולא התכוונה לעשיו אלא לראובן. כלומר "הבכור ללאה" זה ראובן שיהיה בכור ללאה. לכן לאה היתה צריכה להודות על הנס, ולשבח את ה' ולהגיד כמה גדולה כוחה של בכייה לבטל את רוע הגזירה. ונשאל שאלה נוספת, "מדוע כאשר אמרו לה שהבכור שזה עשיו הוא רשע, אז כל כך עניין אותה ומהו הצעיר? הרי מה אכפת לך? הצעיר לאחותך. ומה לאה תשאל מתוך קנאה באחותה? אז התשובה היא, שלא רצתה לראות אם יגידו לה שיעקב רשע גם אז תבין שהוא בא מבית של רשעים ואפשר להחזיר את עשיו בתשובה, אבל בגלל שאמרו לה שהצעיר איש תם יושב אהלים והוא צדיק, החלה לבכות מכיוון שאמרה שאם ההורים שלו צדיקים, אח שלו הצעיר צדיק ורק עשיו רשע אז אם הם לא הצליחו לשנות אותו ולחזק אותו והוא מקולקל מהשורש, אז איך היא תצליח להחזיר אותו בתשובה. לכן בכתה ושינתה את גורלה, יסוד גדול כמה כוח יש לבכיה ולתפילה, לכן אל לאדם להתייאש משום מקרה, הכל ביד ה' וברגע אחד הכל יהתפך לטובה. שיהיה לכולנו בשורות טובות, ישועה כל אחד בענייניו ונזכה לגאולה השלמה אמן ואמן.

להפצת העלון, לעילוי נשמת ולרפואה ולזיכוי הרבים, ולקבלת חידושים אנא פנו אלינו:
או במספר: 0523458725 או במייל: danielbar158@gmail.com

הבעל שם טוב היה אומר:

"נוי (יופי) הסוכה שלי הם אותם יהודים פשוטים המתארחים בה"

שבת שלום ומבורך